

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2488/2530

กรมศุลกากรโจทก์ บริษัท ขวริน จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 57, พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 112 จัตวา, ป.รัชฎากร มาตรา 89 ทวิ, ป.พ.พ. มาตรา 224

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ฎีกาของจำเลยจะคัดลอกข้อความในอุทธรณ์มา แต่ก็เป็นที่ฎีกาในเหตุเดียวกับที่จำเลยอุทธรณ์ จึงเป็นฎีกาที่ได้แย้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ กรณีตาม ป.วิ.พ. มาตรา 57(3) นั้น คำว่าอาจฟ้องหรือถูกคู่ความเช่นนั้นฟ้องจะต้องเป็นเรื่องที่สืบเนื่องมาจากคดีที่กำลังพิพาทกันอยู่โดยตรง เมื่อจำเลยให้การรับว่าเครื่องรับโทรทัศน์รายพิพาทไม่ใช่เครื่องรับโทรทัศน์ชนิดแบบวงจรปิดตามที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนให้สิทธิยกเว้นอากรขาเข้าและภาษีการค้า จำเลยจึงต้องรับผิดชอบอากรขาเข้า ภาษีการค้ารวมทั้งภาษีบำรุงเทศบาลตามที่โจทก์ฟ้องดังนั้นศาลชั้นต้นย่อมสั่งงดสืบพยานและพิพากษาให้จำเลยชำระภาษีอากรได้ การที่จำเลยได้รับการส่งเสริมการลงทุนสั่งและนำเข้าในราชอาณาจักร ซึ่งเครื่องรับโทรทัศน์ชนิดแบบวงจรปิด โดยให้ได้รับงดเว้นการเสียอากรขาเข้าและภาษีการค้า แต่จำเลยกลับนำเข้าโทรทัศน์ซึ่งใช้รับภาพจากสถานีส่งภายนอกได้ด้วย และมีราคาแพงกว่าเช่นนี้จำเลยอ้างไม่ได้ว่าจำเลยไม่มีเจตนาจะหลีกเลี่ยงภาษีอากร การคิดเงินเพิ่มภาษีอากรไม่ถูกต้องและการให้เสียดอกเบี้ยของเงินเพิ่มซึ่งไม่ถูกต้องนั้นเป็นปัญหาอันเกี่ยวข้องกับความจริงของประชาชน ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้ เมื่อกฎหมายได้บัญญัติทางแก้ในกรณีที่มิชำระภาษีอากรตามกำหนดเวลาไว้ใน พ.ร.บ. ศุลกากรฯ มาตรา 112 จัตวา และ ป.รัชฎากรมาตรา 89 ทวิ อยู่แล้ว โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องให้จำเลยชำระเงินเพิ่มตามบทกฎหมายดังกล่าวเท่านั้น ไม่มีสิทธิฟ้องให้จำเลยชำระดอกเบี้ยตาม ป.พ.พ. มาตรา 224.

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้พิพากษาบังคับจำเลยชำระเงินภาษีอากรและเงินเพิ่มจำนวน 6,785,773.76 บาท พร้อมดอกเบี้ยเลยให้การปฏิเสธว่าจำเลยไม่ต้องรับผิดชอบตามฟ้อง ขอให้ยกฟ้องและไต่ยื่นคำร้องขอให้เรียกบริษัทสามชัย จำกัด และสำนักนายกรัฐมนตรีเข้ามาเป็นจำเลยร่วมศาลชั้นต้นสั่งยกคำร้อง และเมื่อชี้สองสถานแล้วมีคำสั่งให้งดสืบพยานโจทก์จำเลย และพิพากษาให้จำเลยชำระเงินภาษีอากรและเงินเพิ่มพร้อมดอกเบี้ยตามฟ้องจำเลยอุทธรณ์ขอให้เรียกบริษัทสามชัย จำกัด และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรี เข้ามาเป็นจำเลยร่วมและขอให้ทำการสืบพยานโจทก์จำเลยต่อไป หรือมิฉะนั้นก็ขอให้ยกฟ้องศาลอุทธรณ์เห็นว่าบริษัทสามชัย จำกัด จำเลย กับสำนักนายกรัฐมนตรีไม่อาจถูกโจทก์ฟ้องให้ชำระภาษีอากรและเงินเพิ่มได้ จึงไม่อาจจะเรียกเข้ามาเป็นจำเลยร่วมได้ และเมื่อข้อเท็จจริงที่จำเลยยกขึ้นต่อสู้ในคำให้การ ไม่เป็นเหตุให้จำเลยพ้นความรับผิดชอบตามฟ้อง ก็ไม่จำเป็นต้องสืบพยานต่อไป พินิจพิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ในเบื้องต้นศาลฎีกาเห็นว่า แม้ฎีกาของจำเลยเป็นฎีกาที่คัดลอกข้อความในอุทธรณ์มาเป็นฎีกาก็ตาม แต่ก็เป็นที่ฎีกาในเหตุเดียวกับที่จำเลยอุทธรณ์นั่นเอง ฎีกาของจำเลยจึงไม่ใช่ฎีกาที่ไม่ได้โต้แย้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ดังโจทก์แก้ฎีกาปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยประการต่อมา มีว่า คำสั่งศาลชั้นต้นที่สั่งว่า ไม่มีเหตุสมควรจะหมายเรียกบริษัทสามชัย จำกัด และ

สำนักนายกรัฐมนตรี เข้ามาเป็นจำเลยร่วม ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(3) หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า กรณีที่จะถูกหมายเรียกเข้ามาในคดีตามคำขอของคู่ความ ตามที่บัญญัติไว้ในบทกฎหมายดังกล่าวจะต้องเป็นเรื่องที่คู่ความฝ่ายนั้นอาจฟ้องหรือถูกคู่ความ เช่นว่านั้นฟ้องตนได้เพื่อการใช้สิทธิไล่เบียดหรือเพื่อใช้ค่าทดแทน ถ้าหากศาลพิจารณาให้คู่ความ เช่นว่านั้นแพ้คดีจะเห็นได้ว่า คำว่าอาจฟ้องหรือถูกคู่ความเช่นว่านั้นฟ้องจะต้องเป็นเรื่องที่สืบ เนื่องมาจากคดีที่กำลังพิพาทกันอยู่โดยตรง กรณีนี้เป็นเรื่องโจทก์ฟ้องเรียกภาษีอากรจากจำเลย ผู้นำของเข้าแม้หากสินค้ารายพิพาทที่บริษัทสามชัย จำกัด ติดต่อสั่งจากประเทศญี่ปุ่นจะไม่ตรง ตามที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรีอนุมัติ หรือคณะกรรมการส่งเสริม การลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรีได้พิจารณาและมีมติอนุมัติให้งดเว้นอากรขาเข้าและภาษีการค้า สำหรับสินค้ารายพิพาท แต่แล้วคณะกรรมการดังกล่าวได้มีมติกลับมติเดิมให้เรียกเก็บภาษีอากร รายนี้ ก็ไต่เป็นเหตุโดยตรงให้จำเลยถูกฟ้องเรียกภาษีอากรเป็นคดีนี้ไม่ จำเลยถูกฟ้องเรียก ภาษีอากรเพราะเป็นผู้นำเข้าสินค้า บริษัทสามชัย จำกัด ก็ดี คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรี ก็ดี ไม่ได้มีส่วนในการนำเข้าซึ่งสินค้ารายพิพาท จำเลยจึงไม่อาจฟ้องบริษัท สามชัย จำกัด หรือสำนักนายกรัฐมนตรี หรือถูกฟ้องไล่เบียดอันเนื่องมาจากการเสียภาษีอากรของ จำเลยดังจำเลยฎีกาได้ไม่ หากจะมีการกระทำของบริษัทสามชัยจำกัด และคณะกรรมการส่งเสริม การลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรีดังจำเลยฎีกา ก็เป็นเรื่องที่จำเลยจะดำเนินคดีกับนิติบุคคลนั้น ๆ ซึ่ง เป็นคนละเรื่องกับคดีนี้ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่อนุญาตให้เรียกบริษัทสามชัย จำกัด และ สำนักนายกรัฐมนตรีเข้ามาเป็นจำเลยร่วมจึงชอบด้วยกฎหมายแล้วจำเลยฎีกาประการต่อมาว่า ที่ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งสืบพยานโจทก์จำเลยแล้วพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีเป็นการไม่ชอบนั้น ได้ความตามคำฟ้องของโจทก์ว่า จำเลยได้รับบัตรส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เลขที่ 1023/2516 ให้เป็นผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในกิจการประเภท 7.4 กิจการโรงแรม จำเลยได้รับงดเว้นการเสียอากรขาเข้าและภาษีการค้าสำหรับเครื่องรับโทรทัศน์สี ชนิดแบบ วงจรปิดขนาด 13 นิ้ว จำนวน 415 เครื่อง ที่สั่งและนำเข้าในราชอาณาจักรเพื่อใช้ในกิจการโรงแรม แอมบาสซาเดอร์ แต่จำเลยกลับสั่งและนำเข้าเครื่องรับโทรทัศน์สี ยี่ห้อไซนีขนาด 13 นิ้ว มอนิเตอร์ รุ่นเควี-1310 อี จำนวน 415 เครื่อง โดยสำแดงว่าเป็นสินค้าที่ได้รับการงดเว้นภาษีอากรดังกล่าว และคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนสำนักนายกรัฐมนตรี ก็ได้พิจารณาอนุมัติให้จำเลยงดเว้นการ เสียอากรขาเข้าและภาษีการค้าตามสิทธิที่ได้รับ แต่ต่อมาคณะกรรมการดังกล่าวได้ตรวจพบว่า เครื่องรับโทรทัศน์สีที่จำเลยนำเข้ามานั้นไม่ใช่ชนิดแบบวงจรปิดโดยเฉพาะ ตามที่คณะกรรมการ มีมติอนุมัติ จึงได้มีมติเปลี่ยนแปลงไม่อนุมัติให้จำเลยได้รับงดเว้นการเสียอากรขาเข้าและ ภาษีการค้า จำเลยไม่ได้ให้การปฏิเสธ แต่กลับให้การยอมรับว่าเหตุที่เกิดขึ้นเพราะบริษัทสามชัย จำกัด ผู้เสนอขายโทรทัศน์ให้จำเลยอ้างว่า โทรทัศน์สี ยี่ห้อไซนีขนาด 13 นิ้ว มอนิเตอร์ รุ่น เควี-1310 อีเป็นแบบวงจรปิดจำเลยจึงได้สั่งเข้ามาตามใบขนสินค้าขาเข้าและแบบแสดงรายการ การค้า เหตุจึงเกิดขึ้นเพราะการผิดสัญญาของบริษัทสามชัย จำกัด และหลังจากที่คณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรี เปลี่ยนแปลงมติใหม่เป็นว่าเครื่องรับโทรทัศน์สีที่จำเลย นำเข้าเป็นแบบธรรมดาไม่ใช่ชนิดแบบวงจรปิดโดยเฉพาะ บริษัทสามชัยจำกัด ก็ยังยืนยันอีกว่า เครื่องรับโทรทัศน์สีรายพิพาทเป็นแบบวงจรปิดโดยจำเลยอ้างเอกสารท้ายคำให้การหมายเลข 5 ประกอบคำให้การด้วยซึ่งข้อความตามเอกสารดังกล่าวได้ความว่าเครื่องรับโทรทัศน์สีรายพิพาท เป็นเครื่องรับโทรทัศน์สีชนิดที่ใช้เป็นทีวี มอนิเตอร์ได้ด้วยเมื่อนำมาใช้กับเครื่องบันทึกภาพ

โทรทัศน์วงจรปิด คำว่า "ด้วย" แสดงชัดว่าเครื่องรับโทรทัศน์รายพิพาทเป็นเครื่องรับโทรทัศน์มอนิเตอร์ที่ใช้งานวงจรปิดได้ และใช้เป็นเครื่องรับโทรทัศน์แบบธรรมดาได้ทั้งสองประการ เมื่อจำเลยให้การรับว่าเครื่องรับโทรทัศน์รายพิพาทไม่ใช่เครื่องรับโทรทัศน์ชนิดแบบวงจรปิดตามที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรี ให้สิทธิยกเว้นอากรขาเข้าและภาษีการค้าเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการลงทุนในกิจการประเภทโรงแรม จำเลยยจึงต้องรับผิดชอบอากรขาเข้า ภาษีการค้ารวมทั้งภาษีบำรุงเทศบาลตามที่โจทก์ฟ้อง ศาลชั้นต้นสั่งงดสืบพยานโจทก์และพิพากษาให้จำเลยชำระภาษีอากรชอบแล้วจำเลยฎีกาเป็นประการสุดท้ายว่า การสำแดงใบขนสินค้าขาเข้าและแบบแสดงรายการการค้าของจำเลยไม่เป็นเท็จ จำเลยไม่มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษี จำเลยจึงไม่ต้องชำระเงินเพิ่มตามฟ้องศาลฎีกาเห็นว่า ตามมาตรา 112 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรพุทธศักราช 2469 ได้บัญญัติให้จำเลยผู้นำของเข้า และยังไม่ได้ชำระค่าอากรที่ต้องเสีย เมื่อนำค่าอากรที่ต้องเสียมาชำระ ต้องชำระเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระนับแต่วันที่ได้นำมาชำระจนถึงวันที่นำเงินมาชำระ การที่จำเลยได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรี ให้จำเลยส่งและนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเครื่องรับโทรทัศน์สี ชนิดแบบวงจรปิด โดยให้ได้รับงดเว้นการเสียอากรขาเข้าและภาษีการค้าก็เพื่อให้ใช้ในกิจการของโรงแรมแต่จำเลยกลับนำเข้าโทรทัศน์สีมอนิเตอร์ซึ่งนอกจากจะใช้ชนิดแบบวงจรปิดได้แล้วยังสามารถรับภาพจากสถานีส่งภายนอกได้ด้วยซึ่งย่อมแน่นอนว่าต้องมีราคาแพงกว่าชนิดที่ใช้ได้เฉพาะแบบวงจรปิดแต่ประการเดียว ฉะนั้น ข้ออ้างของจำเลยที่ว่า การสำแดงใบขนสินค้าและแบบแสดงรายการการค้าไม่เป็นเท็จย่อมเป็นไปไม่ได้ พฤติการณ์เช่นนี้ จำเลยยจึงหาชอบที่จะอ้างว่าจำเลยไม่มีเจตนาจะหลีกเลี่ยงภาษีอากรของรัฐ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 612-613/2511 ระหว่างพนักงานอัยการ กรมอัยการ โจทก์ บริษัทเจริญวัฒนา จำกัด กับพวกจำเลย ที่จดจำเลยอ้างมาในฎีกานั้น ข้อเท็จจริงในคดีนั้นจำเลยไม่มีเจตนาจะหลีกเลี่ยงหรือฉ้อโกงไม่เสียภาษีข้อเท็จจริงจึงไม่ตรงกับคดีนี้ ดังนั้น จำเลยจึงต้องชำระเงินเพิ่มตามบทกฎหมายมาตราดังกล่าวแต่ที่ศาลล่างทั้งสองให้จำเลยชำระเงินเพิ่มอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนรวม 121 เดือน และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จตามฟ้องนั้นไม่ถูกต้อง แม้ปัญหานี้ไม่มีฝ่ายใดฎีกาแต่ศาลฎีกาเห็นว่าปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน เห็นสมควรวินิจฉัยเสียให้ถูกต้องกล่าวคือเงินอากรขาเข้าที่จำเลยต้องรับผิดชอบเป็นเงิน 1,691,819.24 บาท จำเลยต้องชำระเงินเพิ่มอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือน หรือเศษของเดือนนับแต่วันที่ได้นำมาชำระตามมาตรา 112 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรพุทธศักราช 2469 คือวันที่ 15 มีนาคม 2517 ถึงวันฟ้องวันที่ 2 มีนาคม 2527 เป็นเวลา 120 เดือน คิดเป็นเงินเพิ่มอากรขาเข้าเป็นเงิน 2,030,182.80 บาท และจำเลยต้องเสียภาษีการค้าเป็นเงิน 1,318,984.56 บาท จำเลยจึงต้องเสียเงินเพิ่มตามมาตรา 89 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนหรือเศษของเดือนก่อนวันที่ 3 กรกฎาคม 2525 และร้อยละ 1.5 นับจากวันที่ 3 กรกฎาคม 2525 แต่ไม่เกินกว่าจำนวนภาษีที่ต้องชำระคือ 1,318,984.56 บาท ส่วนภาษีบำรุงเทศบาล เป็นเงิน 131,448.46 บาท โจทก์ไม่ได้ขอให้จำเลยเสียเงินเพิ่มในส่วนนี้ จึงรวมเป็นเงินภาษีอากรและเงินเพิ่มที่จำเลยต้องชำระทั้งสิ้น 6,491,869.61 บาท สำหรับที่โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จด้วยนั้น ศาลฎีกาเห็นว่าเมื่อกฎหมายได้บัญญัติทางแก้ในกรณีที่มีการไม่ชำระภาษีอากรตามกำหนดเวลาไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 มาตรา 112 จัตวา และประมวลรัษฎากร มาตรา 89

ทวิ อยู่แล้วเช่นนี้ โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องให้จำเลยชำระได้เพียงเงินเพิ่มตามบทกฎหมายดังกล่าวเท่านั้น โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องขอให้จำเลยชำระดอกเบี้ยในหนี้เงินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยชำระเงินเพิ่มตามฟ้องพร้อมด้วยดอกเบี้ยใน อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงินภาษีอากรและเงินเพิ่มจำนวน 6,491,869.61 บาทให้โจทก์ ค่าขอของโจทก์ นอกจากนี้ให้ยก.

องค์คณะ

วิฑูรย์ ตังตรงจิตต์ · เฉลิม การปลื้มจิตต์ · ไมตรี กลั่นนุรักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2488/2530>